

CARTA DOMINICAL

17 DE MARÇ DE 2024

RESSÓ DE LA PARAULA

Seminari: de deixebles a apòstols

Recordant el nostre Seminari i els nostres seminaristes, la nostra Diòcesi i la necessitat que tenim de sacerdots, ens ve a la memòria una idea molt elemental: per a ser sacerdot prevere, abans un ha de ser deixeble.

De fet, segons les normes sorgides del Directori últim per a la formació dels candidats al sacerdoci, el període de la formació bàsica, que anomenem “Seminari”, es divideix en dues etapes, la del “discipulat” i la de configuració (a Crist Pastor, com a apòstol). Un bon apòstol neix d'un bon deixeble. Un bon sacerdot neix en un bon cristià. Si no hi ha bons cristians, no hi haurà bons apòstols.

En realitat, tot comença en el “discipulat”. És el temps en què, pel baptisme i la fe anem sent deixebles, seguidors de Crist. Tota vocació especial dins de l'Església, les vocacions al ministeri ordenat o a la vida religiosa, neixen del Poble de Déu, de l'Església seguidora de Crist, dels fidels reunits en esglésies domèstiques o famílies, parròquies, comunitats o moviments, etc. La vida que es desenvolupa en el seguiment transcorre per diferents vicissituds, des de la conversió a l'adhesió profunda de fe, passant per moments de recerca i de goig. Això és veritat per a tot cristià batejat, membre de l'Església.

Un moment especial d'aquesta vida de deixeble, pot viure's com a il·luminació, particular intimitat, fe i amor més intensos. Aquest moment especial dona lloc a una consciència més clara que Crist demana i crida a una donació total de si mateix a Ell i als altres. En el cas de la vocació al sacerdoci es discerneix que aquest amor més intens s'ha de concretar en la vida entregada al ministeri sacerdotal: s'intueix que Crist demana, no sols seguir-lo, sinó també “seguir-lo en la condició d'apòstol, en el servei a Ell i a l'Església com a pastor”.

Aquest punt d'unió entre el “discipulat” i l'apostolat es viu com una continuïtat i una novetat. La continuïtat consisteix en l'amor: se segueix estimant, encara que el pas requereix un major amor, una més perfecta donació de si mateix, una maduració del mateix amor que va començar en el baptisme, en la conversió i va seguir en l'itinerari de la pròpia fe. La novetat consisteix en el fet que aquesta fe i aquest amor madur, es concreta, es vesteix, s'encarna, en el servei específic de ser apòstol i pastor de l'Església.

Això que exposem aquí és ben sabut pels seminaristes. Esperem que també sigui ben viscut. Però avui convé que ho sapiguem tots a l'Església, per moltes raons:

- Si falten vocacions al sacerdoci, potser és perquè falten seguidors de Crist a l'Església.
- Alguns errors o fallades en sacerdots, potser són deguts a errors o mancances en el seguiment, abans que en l'apostolat pròpiament dit.
- L'amor a Crist i a l'Església que pertany a un bon deixeble ha de ser tal, per la seva maduresa, que pugui un dia fructificar en una vocació a l'apostolat presbiteral.
- Tot el Poble de Déu s'ha de sentir responsable del Seminari. No sols sent més vertaderament seguidor de Crist, sinó també recolzant en tot sentit la institució del Seminari. Encara que sols sigui per “un sant egoisme”.

És l'Esperit en l'Església qui “retroalimenta” el Poble de Déu amb nous i autèntics pastors. El Seminari és, en efecte, obra de l'Esperit Sant, que actua a través de la nostra fe i la nostra generositat, la dels seminaristes i la de tots. Donem-ne gràcies a Déu.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat